

Knalgele taofel

Are Meijer

Tweide pries   Grunning

Ik parkeerde bij n huuske op poalen met zo n Mariabeeldje derien. De goldgele zun ston hoog boven de heuvels, recht veuruut stroomde troag de rivier. t Wotter smeed me de refleksie van de zunnestroalen liek ien t gezicht. Mooi was t hier, dat mos ik hum noageven. Mor meer as 3 uur rieden. Dit was woar volgens de archieven onze veuolders votkwammen. En hij har aaltied zaid: eenmoal... wil k weerom. Die wens wol ik respekteerd hebben.

Schuufdeuren bij hoofdiengang gingen open en n verpleger kwam noar buten. k Har hum al eerder troffen. Mart, Martinus. Hij hiel n pakje sigaretten uut e buus en sloop vot om e hoek.

Der zat gieneen bij de resepsie. Achter de boalie flakkerde n beeldscherm. Ik rook aanbrande eerappels en heurde van verrens eentonig gestin en nog wat dat denken dee aan n koe ien starvensnood. Gek eileks, t was pas de vierde keer dat ik hier kwam en t verboasde me al niet meer. Met grode passen liep ik de gang ien, passeerde Lavendel, Klaproos, en kwam bij Boterbloem, woar pa onnerbrocht was. Ien mien onneuzelheid har ik de eerste keer nog vraagd woarom alle meubels op zien ofdeling felgeel vaarfd wazzen.

Pa zat aan toafel, de toafel met dat te kôrte pootje, die aal hard tegen t zeil bonkte. Begeleid deur t gestin uut n ledikant met ombouw en t hartverscheurende geloei vanof de baank bij t roam was t n veurstelling die ien gien honnerd joar uutverkocht roaken zol. Ik laag mien haand op zien scholler. Hij vertrok gien spier. Ok niet toen ik de rooie plastic dop uut e buus hiel en om e toafelpoot schoof.

k Gooide t puutje met worsten op toafel, pakte der een uut, brak n stuk of en gaf hum die. Zowoar knees er wat. Hij pakte t aan en hapte derien. Ik bleef toekieken, ien e hoop dat er me herkennen zol, mor t wonder bleef uut.

Martinus was der ok weer. 'Hest meschien n rolstoel veur me?' vroeg ik. 'k Wil pa even metnemmen. t Is nou nog mooi weer, wat frisse lucht ken er wel bruken.'

Ik zette pa ien e rolstoel, n deken over zien knijen, en schoof hum noar buten. Hij vernam der niet veul van, mummelde wat, liet ogen dichtvalen en kop hangen. Bij t wotter hielden we stil. Ik gaf me del op n baankje en keek uut over de stroom. Schippen voeren veurbij, eenden en zwoanen snoven wat ien e reiten en n viskerman liet zien dobber drieven. Alles leek normoal, of t aaltied zo west was en nooit anders wezen zol.

Op weeromreis regende t zo bot da k de weg prakties niet meer zaag, zelfs niet met rutewissers op hoogste stand. Op t radionijs hadden ze t over ploatselek zwoare buien. Ik docht aan die keer da we met n beiden fietst hadden, toen t ok spoelde, en pa noa dik 30 kilometer en hielendal deurweekt me vroeg of we even stoppen konden. Hij moek zien fietstas open en hiel der n regenpak uut. Achternoa bekeken is dat een van de eerste aanwiezings west. Toen op sletverreken de diagnose steld werd, was er al zo ver hen dat er niks meer metkreeg. Dokter bood aan om te bemiddelen veur n plakje dicht bij huus, mor ik koos derveur zien leste verlangen woar te moaken, al was t niet hielmoal hoe dat er t bedoeld har.

Moandags blies er zien leste oadem uut. Ik liet hum ophoalen en regelde n begraffenis op zotterdagmiddag. Sloagerij mos veur n keer mor dicht blieven. Vrijdagsoavmts belde de direkteur van t verpleeghuus of ik zo gauw meugelk zien spullen ophoalen wol. Ik vroeg of zundag goed was. Hij von t best.

We stonden met zes man onner donkere parrepluus. En weer gingen alle sluzen open. Eefkes docht ik aan t regenpak. t Was wel toepasselek west om dat nou aan hum met te geven, aal had dat vast veur optrokken wenkbrauwen zörgd. En ik wis ja ok niet woar t was. Vast allang met grofvuul metgeven.

Domie har zien zegje doan. We lieten de begroafploats achter ons en togen noar t dörpshuus.

n Buurman van vroeger zee dat er pa aaltied n mooi man vonden har en vroeg geliek of er veur woensdag vast n rolloade bestellen kon.

Tot zotterdagoavmt loat kwam de regen met bakken noar beneden. Weerman op tv zaag t duuster ien. Ien landen om ons hen was forse wotteroverlast en der was nog veul meer ellende op komst. Polders stonden al blank, ien zudeleke pervincies wazzen kelders vollopen en wegen onbegoanboar. Veural Valkenburg had veul te lieden. Deskundegen kwammen vertellen dat de situoatsie kritiek was. Toch ree ik die zundag noar Limburg. Zo was t nou eenmoal ofsproken en ik wis niet wat ze aans met pa zien snuusterijen doen zollen. Niet dat t veul omhakken har, mor ik wol ien elk geval de fotos weer hebben die we op t nachtkastje zet hadden.

t Werd n rit met hobbels en valkulen ien n stromende regen. Hier en doar kwam ik ien n file deur ongelukken. En meerdermoalen mos ik omrieden omdat ze wegen ofzet hadden. Toen ik op t lest arriveerde, zaag ik dat t rivierwotter al gevoarlek hoog kwam. t Baankje woar ik nog mor even leden op zitten har uut te kieken, was al opslokt. Ik mos vlot wezen. t Personeel was ien spoedoverleg bij mekoar. Ik ging noar zien koamer en ien n zucht kreeg ik alles ien mien sporttas en verhuusdeus.

Ok maandag en dinsdag goot et van e regen. En woensdagmörge, woensdagmiddag... Even noa zes uur dee ik de deuren van e sloagerij op slöt, hong mien witte jas over t hoakje, checkte de koeling en dee tussendeur dicht. Boven schoof ik n pizza ien e oven en zette de tv aan. Ofschrikwekkende beelden uut binnen- en butenland kwammen veurbij.

Ienstörte huzen, metsleurde autos, roadeloze mensen die alles kwiet wazzen en nargens hen konden. Een waarm ienpakt old wiefke werd mettrokken ien n rubberbootje noar n veileger stee. Een verpleegienstelling werd evakueerd. Ik herkende t huuske met t Mariabeeldje, en onner t personeel ok Martinus, die paniekereg henneweer droafde.

Dunnerdags was t dreug. Mor s oavmts liet NOS opnij beelden zien uut t rampgebied. De stroom nam alles met wat ien t pad ston: bomen, plantenbakken, tuunstoelen, deuzen, een striekplank, plastic zakken, je konden t zo gek niet bedenken. Zelfs een kompleet baankstel dreef veurbij. En n bezzem. En ok nog n toafel. Een kletsnatte knalgele toafel, de vier poten hulpeloos ien e lucht. En om die ene nog aal mien felrooie dop.